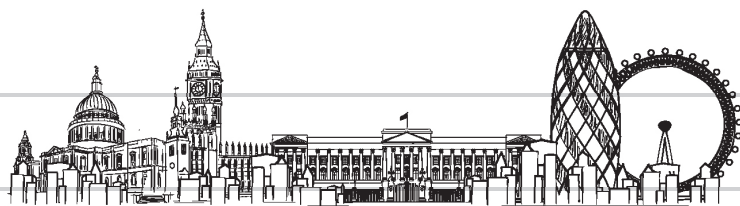

Ken și Angie Lake

Londra

Traducere din engleză de Cătălin Georgescu

CORINT BOOKS

Acum venise rândul lui Robin să-i facă bunicului cu

ochiul.

Vedeți voi, bunicul lui Robin nu era un bunic obișnuit - el *știa* să folosească magia, iar cu ajutorul ei putea face jucăriile să prindă viață și să vorbească!

– Nu cred că vă reuși vreodată cineva s-o facă să vorbească, a spus directorul, dar dacă o vreți, sunt sigur că v-o pot vinde pentru... hm, nu știu, să zicem... cincizeci de penny?

Robin s-a uitat din nou la bunicul său. Acesta chicotea pe înfundate.

– Bine, a zis Robin fericit. Vă mulțumim foarte mult!

De îndată ce au ieșit din magazin, Robin a devenit nerăbdător. Cartea aceea mică și albastră trebuie să fi fost foarte specială dacă bunicul pusese la cale toată scena aceea!

- Tu chiar poți face cartea aceasta magică să vorbească, bunicule? a întrebat el după ce au găsit o bancă pe care să se așeze.

- Ei bine, i-a răspuns bunicul zâmbind, cred că există o singură cale pentru a afla acest lucru...

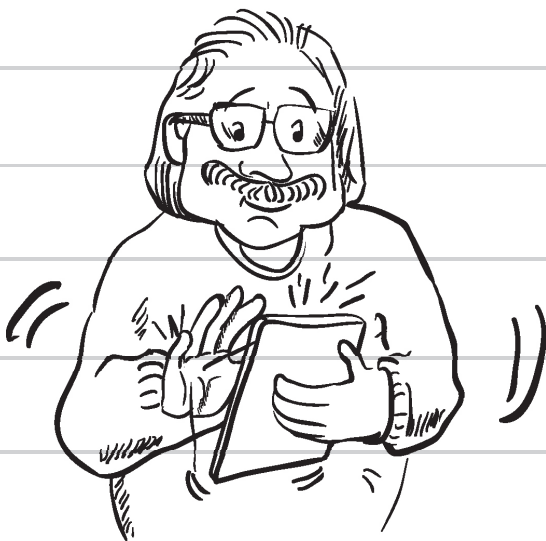
A deschis cartea, a așezat-o în palmele sale, a
tras aer în piept și a rostit formula magică:

Cărticică, te rugăm,

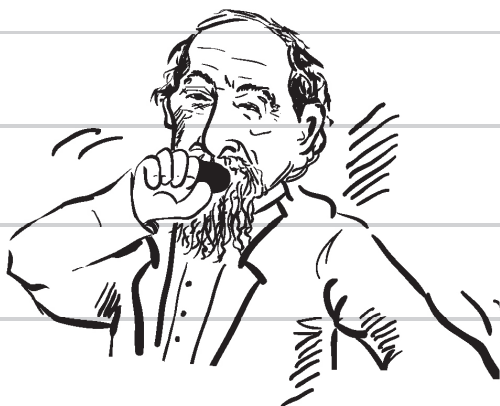
Zi-ne ce vrem să aflăm,

Oameni, locuri, țări, orașe,

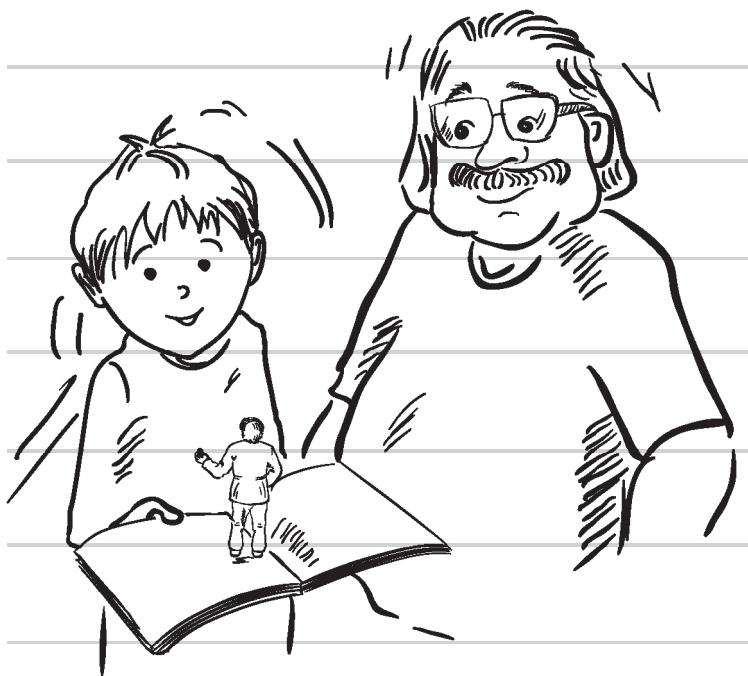
Informații prețioase!

Apoi s-a întâmplat ceva minunat. Cartea s-a deschis la imaginea unui turn înalt, cu un ceas pe fațadă; apoi a început să se miște ușor și un praf strălucitor s-a ridicat dintre paginile sale. Deodată, din norul acela de praf strălucitor, a apărut un omuleț nu mai mare decât degetul bunicului. Avea barbă neagră și părul pieptănat cu grijă și purta un costum destul de demodat. Și-a întins brațele, a căscat, apoi le-a vorbit.

– Bună! Vă mulțumesc că m-ați trezit. Cine sunteți?

– Eu sunt Robin, iar acesta este bunicul meu.

Dar... dumneavoastră cine sunteți? a întrebat Robin
uimit.

– Numele meu este **Charles Dickens** și sunt unul

dintre cei mai cunoscuți scriitori ai Londrei. Oameni

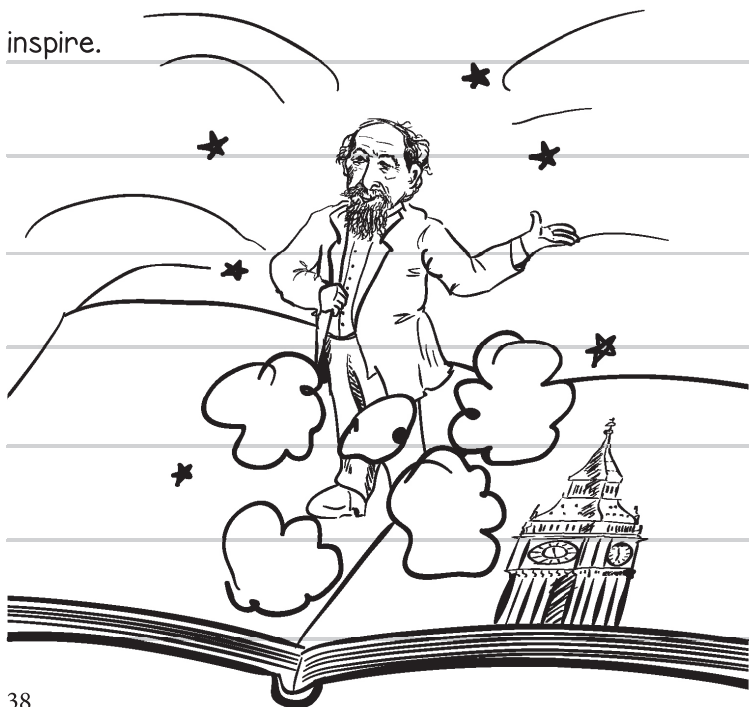
din întreaga lume mi-au citit poveștile a căror acțiune

s-a petrecut, aproape în totalitate, aici, la Londra!

De fapt, mie-mi plăcea să fac plimbări lungi pe stră-

zile acestea în fiecare zi, căutând lucruri care să mă

inspire.

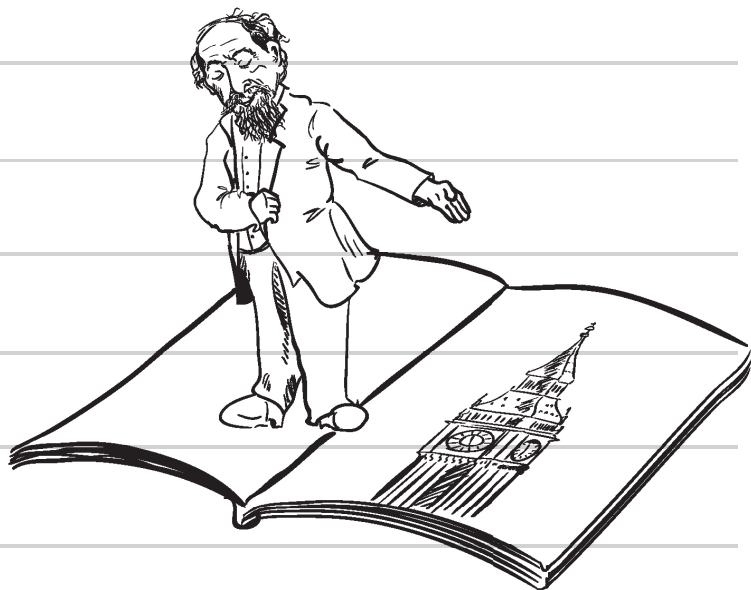
– Exact asta sper să găsesc și eu! a spus Robin entuziasmat. Credeți că mă puteți ajuta arătându-mi un pic împrejurimile, domnule Dickens? Am de scris o poveste pentru la școală și am nevoie de inspirație.

– Va fi o plăcere să ajut un mic scriitor, a spus omulețul, făcând o ușoară plecăciune în fața lui Robin.

Cred că trebuie să mergem să vedem **sediul Parlamentului** mai întâi. Acolo mi-am început eu cariera de scriitor – nu ca autor, mă înțelegeți, ci ca **jurnalist**.

È un loc foarte important și este probabil clădirea cea mai cunoscută din toată Londra.

Bunicului i s-a părut o idee excelentă și a propus

să meargă cu **metroul londonez – the Tube**, cum i se

mai spune – ca să nu mai fie nevoit să conducă prin

traficul acela.

– Cu metroul? a spus Robin uitându-se în jos.

Adică jos, sub pavaaj, sunt clădiri?

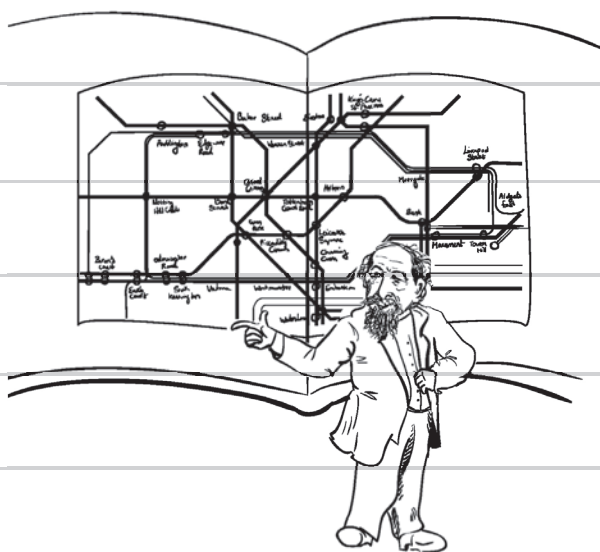
– Nu, Robin, a spus bunicul chicotind. E un sistem de

cale ferată care transportă oamenii în toate colțurile

orașului prin niște tunele subterane. Multe orașe de

pe glob au acum căi ferate subterane.

- Dar la Londra s-a pus în funcțiune prima dată
acest sistem de căi ferate subterane, a spus omu-
lețul cu mândrie. Îmi aduc aminte când au inaugurat
prima linie – era tocmai în anul 1863! Acum, pe aici se
fac peste un miliard (1 000 000 000) de călătorii
anual – adică o călătorie pentru fiecare al șaptelea
om de pe glob!

S-au dus la cea mai apropiată stație de metrou,
au coborât cu liftul și au ajuns pe un peron lung, unde
se aflau mulți oameni care priveau într-un tunel,
nerăbdători.

– Unde este trenul, bunicule?

Deodată, un tren imens a apărut în câmpul lor vizual și s-a oprit pentru ca oamenii de pe peron să intre în vagoane. Robin și bunicul său au sărit înăuntru, iar trenul a pornit din nou, plonjând în întuneric.

– Oau, a zis Robin în timp ce goneau prin tunel.

Mi-ar plăcea să avem și noi acasă o cale ferată subterană! Aș putea ajunge imediat la școală!

În mai puțin de cinci minute, Robin și bunicul său au ajuns la destinație. Imediat ce au ieșit din stația de metrou, Robin a zărit o clădire frumoasă, de culoarea mării, acoperită de turnuri și turnulețe, cu un ceas imens la unul dintre capete. Era aceeași clădire pe care o văzuse în cartea magică și care se afla pe malul unui râu imens ce sclipea în lumina soarelui... râul Tamisa!

– Ah, ce frumos e, a spus Robin, apoi a luat aparatul de fotografiat pe care bunicul i-l cumpăraseră de ziua lui și a început să facă o sumedenie de poze.

Crezi că ne lasă să intrăm?

– Ei bine, cred că pentru asta trebuie să faci rezerve din timp, a spus bunicul, dar uite, acolo e un ghid care se pregătește să înceapă un tur cu grupul acela.

Sunt sigur că nu se va supăra dacă ne alăturăm și noi.